18/02/2019

Άγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς: “Ό Δημιουργός προτιμά τους ανθρώπους πού ομολογούν στο Θεό τις αμαρτίες τους”

/ Γνώμες

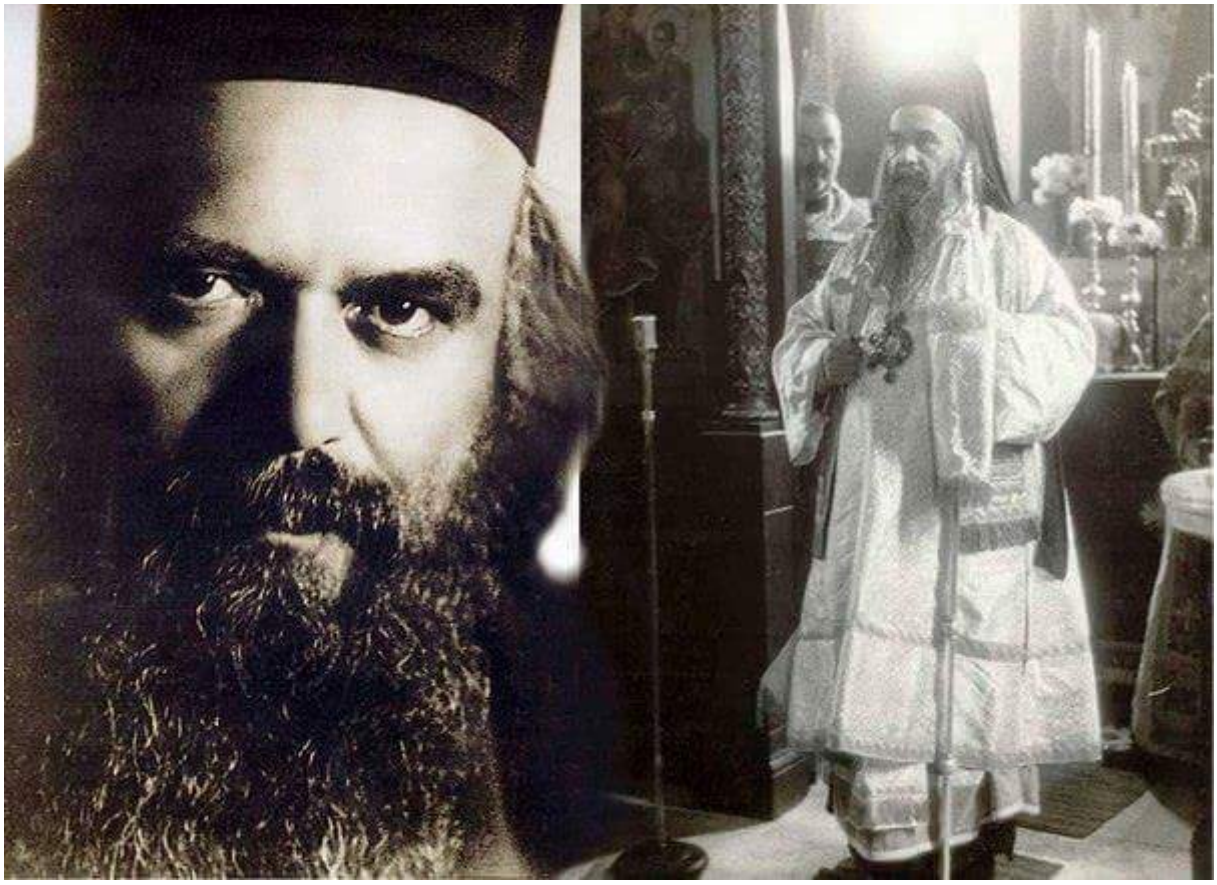

Ένας άνθρωπος βάδιζε στο δάσος. Ήθελε να διαλέξει ένα καλό δέντρο, απ’ όπου θα έβγαζε δοκάρια για τη σκεπή του σπιτιού του. Εκεί είδε δύο δέντρα, το ένα δίπλα στο άλλο. Το ένα ήταν ίσιο, λείο και ψηλό, άλλα το εσωτερικό του, ό πυρήνας του, ήταν σάπιο. Το άλλο είχε ανώμαλη επιφάνεια κι ό κορμός του έδειχνε άσχημος.

Το εσωτερικό του όμως ήταν γερό. Ό άνθρωπος αναστέναξε και είπε: «Σε τί μπορεί να μου χρησιμέψει το ψηλό και ίσιο αυτό δέντρο, αφού το μέσα του είναι σάπιο κι ακατάλληλο για δοκάρια; Το άλλο μοιάζει ανώμαλο, άσχημο, άλλα τουλάχιστο το μέσα του είναι γερό. Έτσι, αν καταβάλω λίγο μεγαλύτερη προσπάθεια, μπορώ να το διαμορφώσω και να το χρησιμοποιήσω για δοκάρια στο σπίτι μου». Και χωρίς να το σκεφτεί περισσότερο, διάλεξε το δέντρο εκείνο, το γερό.

Το ίδιο θα κάνει κι ό Θεός για να ξεχωρίσει δύο ανθρώπους πού βρίσκονται μέσα στο ναό Του. Δε θα διαλέξει εκείνον πού φαίνεται επιφανειακά δίκαιος, αλλά τον άλλον, εκείνον πού ή καρδιά του είναι γεμάτη με την αληθινή δικαιοσύνη του Θεού.

Οι υπερήφανοι έχουν τα μάτια τους διαρκώς υψωμένα προς το Θεό. Οι καρδιές τους όμως είναι κολλημένες στη γη. Αυτοί δεν ευαρεστούν στο Θεό. Ευάρεστοι στο Θεό είναι οι ταπεινοί άνθρωποι, οι πράοι, πού έχουν τα μάτια τους χαμηλωμένα στη γη, μα οι καρδιές τους είναι γεμάτες ουρανό. Ό Δημιουργός προτιμά τους ανθρώπους πού ομολογούν στο Θεό τις αμαρτίες τους, όχι τα καλά τους έργα.

Ο Θεός είναι γιατρός. Πλησιάζει στο κρεβάτι όπου κείτεται ό καθένας μας και ρωτάει: «Που πονάς;» Ο άνθρωπος που αξιοποιεί την παρουσία του γιατρού κοντά του και του φανερώνει όλους τους πόνους και τις αδυναμίες του, είναι σοφός. Εκείνος πού κρύβει τις αμαρτίες του και καυχιέται μπροστά στο γιατρό πώς είναι υγιής, είναι ανόητος. Λες κι ο γιατρός επισκέπτεται τον άνθρωπο για να δει πόσο καλά είναι κι όχι από τί πάσχει.

Λέει ο Ιερός Χρυσόστομος: «Το ν’ αμαρτάνεις είναι κακό, όταν όμως το ομολογείς, μπορείς να λάβεις βοήθεια. Όταν όμως αμαρτάνεις και δεν το παραδέχεσαι, δεν υπάρχει ελπίδα να βοηθηθείς».

Γι’ αυτό ας γίνουμε σοφοί, συνετοί. Όταν στεκόμαστε για να προσευχηθούμε μπροστά στο Θεό, πρέπει να νιώθουμε πως βρισκόμαστε μπροστά στον πιο καλό και πιο ελεήμονα γιατρό. Εκείνος ρωτάει τον καθένα μας με αγάπη και μέριμνα: «Που πονάς;» Εμείς ας μην αμελήσουμε καθόλου να του αποκαλύψουμε την αρρώστια μας, να του φανερώσουμε τις πληγές και τις αμαρτίες μας.

Πηγή: Αγίου Νικολάου Βελιμίροβιτς, Καιρός μετανοίας, απο την Κυριακή του Τελώνου & του Φαρισαίου ώς την Μεγάλη Παρασκευή, Ομιλίες Β΄